

Juha-Pekka Koskinen

MYSTEERI-
JENGI
Ostarin kummitus

Kuvittanut

Saana Nyqvist

KARISTO

Kiitokset Suomen Kulttuurirahastolle,
joka on tukenut tämän kirjan kirjoittamista.

Teksti © Juha-Pekka Koskinen ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

Kuvitus © Saana Nyqvist

Taiton suunnittelu: Saana Nyqvist

ISBN 978-951-1-47683-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

1. luku

Mimosa oli juuri saanut maalattua siniset raidat pinkille ponille, kun Nico säntäsi hänen huoneeseensa. Veli piteli tablettia päänsä yläpuolella kuin se olisi ollut kyltti, joita heiluteltiin mielenosoituksissa.

– Katso! Tässä lehtijutussa on Iivon äiti Anneli ja hän puhuu kummituksesta! Nico intoili.

– Minä luulin, että Iivon äiti on vartija eikä kummitusten metsästäjä.

– Iivon äiti on vartijana Jättipotussa, siinä uudessa kauppakeskuksessa. Siellä kummittelee!

Nico huomasi, että siskoa ärsytti hänen vaahtoamisensa, mutta uutinen oli aika mojova. Mimosa huokaisi ja asetti pensselin lasipurkkiin.

– Eihän uusissa taloissa kummittele koskaan. Sitä paitsi se kauppakeskus on Iso Peruna eikä Jättipottu.

– Missä niin lukee, ettei uusissa taloissa kummittele? Nico tuhahti.

– Taloissa kummittelevat usein niiden vanhat asukkaat, ja uudessa talossa ei yleensä ole ollut vanhoja asukkaita. Kyllä sinä sen tiedät, Mimosa sanoi.

Nico olisi varmasti esittänyt vastalauseen, ellei Mimosan pöydällä olevan porolampun nenä olisi alkanut hehkua punaisena. Se oli merkki siitä, että

Iivo oli salahuoneessa ja halusi heidät neuvotteluun.

– Iivolla on varmasti sisäpiirin tietoa, Nico riemuitsi ja harppoi vanhan vaatekaapin luo.

Nico siirteli henkareissa roikkuvat vaatteet sivuun, työnsi vanerisen salaoven raolleen ja livahti näkymättömiin. Mimosa seurasi perässä ja sulki vaatekaapin oven takanaan. Ullakkokäytävä haisi kostealle puulle ja hiekalle. Katonrajassa oli kapea ikkuna, jonka läpi siivilöityi likapilkkujen täplittämää valoa. Kerhohuoneen ovenraosta loisti sinertävä kajo.

– Onko se totta? Nico tivasi Iivolta, joka istui kerhohuoneessa kuluneen pöydän ääressä ja tuijotti läppärinsä näyttöä.

– Riippuu vähän mistä puhut, Iivo naurahti.

– Jättipotun kummituksesta tietysti. Mimosa väittää, ettei uudessa rakennuksessa voi olla kummitusta, mutta ei kai se mikään sääntö ole? Ja jos olisikin, miksi kummitusten pitäisi noudattaa jotain tyhmiä sääntöjä? Nico höyrysi.

– Eihän Jättipottu ole kokonaan uusi rakennus. Sen eteläpäädyn uumenissa on vanha suklaatehdas, Iivo huomautti.

– Eikö sitä ikivanhaa Farl Katzerin konvehtitehdasta muka purettu? Mimosa ihmetteli.

– Ei tietenkään. Sehän on Museoviraston suojelema. Se jäi Jättipotun sisään, Iivo sanoi.